

Minneord

OSS IMELLOM

Rådgivende overlege i NAV Vestfold Klaus Søliland døde 11.2. 2010.

Klaus var «trygdelege» i en menneskealder. Undertegnede kjente Klaus siden 1975 da jeg var turnuslege i Sandefjord og han assistenlege. Trivelig var det som «kandidat» å bli invitert til det gode selskap i det Søilandske hjem. Julemiddagene var legendariske.

Klaus Søiland ble født 8.12.1940 og døde 69 år gammel. Han slet med kreftsykdom, men sykdommen bar han på en forbilledlig måte. Det siste året var smertefullt.

Min karriere i «trygden» har Klaus ansvaret for. I alle år har jeg hatt god kontakt med min mentor, per telefon, i selskapslivet, ved møter og ved turer til utlandet. Han var ubestridt leder av «Trygdemedisinsk studiegruppe». Siste turen gikk til Kiel i 2008.

Det faglige i «studiegruppen» var ikke viktigst; hans mantra var «vi skal ha det godt i trygden». Siste arbeidsdag ved NAV var sommeren 2009. Samtidig med trygdegjerningen var han bedriftslege for Treschow-Fritzøe i Larvik; han var stolt over å bli invitert til bryllupet til Mille-Marie og Stein Erik. Han var spesialist i indremedisin og etablerte privat spesialistpraksis som han drev i Sandefjord i mange år. Men «trygden» var det som sto hans hjerte nærmest.

Like etter at Klaus flyttet til Sandefjord, kom en av naboene bort til hagegjerdet mens Klaus holdt på å rake løv, med følgende beskjed: «De må være oppmerksom på, herr Søiland, at De har flyttet inn i et meget fint strøk.» Klaus hadde svaret klart: «Det har ikke blitt noe dårligere etter at vi flyttet hit.» Han var slagkraftig; talte til og med helsedirektøren (Mork) imot for mange år siden.

Jeg hadde gleden av å besøke Klaus hjemme 8. januar, og vi hadde en god diskusjon om NAV/trygdemedisin. At han selv var alvorlig syk, var underordnet. 31. januar var min kone og jeg på tebesøk. Da visste vi vel at dette var «siste gang». Vi avsluttet besøket med: «Vi kommer snart igjen.» Det ble det ikke noe av, da han ble lagt inn på lindrende enhet ved Nygård sykehjem noen dager senere og døde natt til 11. februar, med familien rundt seg. En verdig avslutning.

18. februar var det bisettelse i Sandefjord, en fullsatt kirke ville vise Klaus den siste ære. Liv holdt en fabelaktig god minnetale. «Gabriels oboe», «Eg ser» av Bjørn Eidsvåg, «Nocturne» av Evert Taube og som postludium «Våren» av Edvard Grieg. En råkald vinterdag med litt snø i luften. Stemningsfullt.

Med disse ordene vil jeg lyse fred over Klaus Søilands minne. Han vil bli dypt savnet. Jeg vil bruke en kollegas SMS til meg: «Et friskt pust blåser ikke mer» som en avslutning.

Publisert: 20. mai 2010. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.10.0361

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 13. juli 2026.